

Stk. 4. udgår.«

Det fremgår af forarbejderne til lovændringen (Rigsdagstidende 1951/52: Landsdagstidende sp. 157, 185: Folketingstidende sp. 1856, 1878, 1881, tillæg A. sp. 3479, tillæg B, sp. 167), at baggrunden for ændringen var et ønske fra de kommunale organisationer om hurtigere anvisning af refusion, men det fremgår ikke, hvorvidt man havde til hensigt at indføre en egentlig forskudsordning.

Bestemmelserne om refusion og forskud gennemgik senere en redaktionel ændring ved lov nr. 169 af 31. maj 1961, hvorefter § 80 blev til § 120, og hvorefter arbejds- og socialministeren ændredes til socialministeren.

Ifølge bestemmelsen i § 80, stk. 1, skal der ydes kommunerne »forskud« på refusion. Efter ordlyden af bestemmelsen må den efter justitsministeriets opfattelse umiddelbart forstås således, at der også er hjemmel til egentlige forskud på statens refusion. Som nævnt ovenfor fremgår det ikke udtrykkeligt af bemærkningerne, om der med lovændringen i 1951 tilsigtedes skabt en hjemmel til overgang til en egentlig forskudsordning, eller om der alene var tale om hjemmel til en yderligere fremrykning af foreløbig refusion. Sammenholdt med, at refusionsordningen efter loven af 1941 ændrede reglerne for udbetaling af statsrefusion for kommunernes udgifter efter forsorgsloven, som gav adgang til forskud på refusion i det løbende regnskabsår efter detaljeret fastsatte regler, finder justitsministeriet det mest nærliggende at antage, at § 80 efter ændringen i 1951 må forstås således, at den gav hjemmel til at udbetale egentlige forskud.

I overensstemmelse hermed tiltrådte finansudvalget ved akstykke nr. 459 af 14. marts 1952, at der den 15. i hvert kvartals midterste måned udbetaltes forskud af den kommunerne tilkommende statsrefusion med 70 pct. af de forventede udgifter for kommunerne i det pågældende kvartal, dog således, at forskudsprocenten i finansårene 1952-53 og 1953-54 blev fastsat til henholdsvis 60 og 65.

Der var herefter således tale om refusion, for så vidt angår den første del af kvartalet, men egentligt forskud for så vidt angår kvartalets sidste del.

I anmærkning II til forslag til tillægsbevillingslov 1952/53 anførtes til § 15 VII B om børnebidrag m.v. til enlige forsørgere og § 15 VI C VIII andre udgifter vedrørende særhjælpen

»at den hidtidige ordning vedrørende forskud på statsrefusion af kommunernes sociale udgifter, hvorefter forskudsanvisningen fandt sted bagud, ved arbejds- og socialministeriets bekendtgørelse af 28. marts 1952 om anvisningen af den kommunerne tilkommende statsrefusion m.v. af de sociale udgifter er ændret således, at forskud nu ydes i kvartalets midterste måned på grundlag af de i det foregående kvartal af kommunerne afholdte udgifter. Forskudsanvisningen omfatter herefter i finansåret 1952-53, der fremtræder som et overgangsår, ialt 6 kvartaler, nemlig 2 kvartaler af finansåret 1951-52 (anvisning pr. 15. juni og 15. september 1952) og 4 kvartaler af finansåret 1952-53 (anvisning pr. 15. maj, 15. november 1952 samt pr. 15. februar 1953).«

I anmærkning II til forslag til finansloven for 1953/54 § 15 VI. B. om børnebidrag til enlige forsørgere anføres det:

»Statens udgifter til omhandlede formål i finansåret 1953-54 udgør dels de kommunerne i finansåret tilkommende forskud på statsrefusion af kommunernes udgifter i regnskabsåret 1953-54, beregnet som 65 pct. af udgifterne i kalenderåret 1953, dels resttilskud på statsrefusion for regnskabsåret 1952-53, der svarer til kommunernes udgifter i regnskabsåret 1952-53 med fradrag af de i dette regnskabsår ydede forskud, 60 pct. af udgifterne i kalenderåret 1952, jfr. forsorgslovens § 80, som ændret ved lov nr. 490 af 19. december 1951, sammenholdt med arbejds- og socialministeriets bekendtgørelse af 28. marts 1952.«

Stort set lignende anmærkninger er for dette og de følgende år anført til nogle af de konti, som vedrører forsorgsloven.

Ved akstykke nr. 393 af 10. april 1957 tiltrådte finansudvalget en ansøgning fra socialministeren om, at der med virkning fra finansårets begyndelse den 1. april 1957 i hvert kvartal ydes forskud på statsrefusionen af kommunernes sociale udgifter med et beløb svarende til 80 pct. af det beløb, som refusionsbeløbet forventes at ville udgøre i det